

ஸ்ரீலங்கா அரசினால் வன்னிப் பிரதேசத்திற்கான தரைவழிப் போக்குவரத்துப் பாதை தடைசெய்யப்பட்டதும், பின்னர் திறக்கப்படவேண்டியிருந்ததும் ஏன்?

“குடா நாட்டிற்கான தரைவழிப் போக்குவரத்துப் பாதை திறப்பு” என்ற பெயரில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா தலைமையில் சிங்களப் படையினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்னி மக்கள் மீதான பாரிய படையெடுப்புகள் பாதி வழியில் இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஜயசிக்குறும், ரணகோஷு என்ற இரு வேறு இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலமான படையெடுப்புகளை விடுதலைப்புலிகளின் திரமிகு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளும் தாக்குதல்களும் முறியடித்த நிலையில் வன்னிக் காடுகளெங்கும் சிங்களப் படைகளின் பெரும் பகுதிகள் முடக்கப்பட்டுள்ளன.

விடுதலைப்புலிகளின் உறுதியான தற்காப்பு போராற்றலுடன் கூடிய மரபுமுறைப் போரிடலின் உச்ச வளர்ச்சியும், வன்னி வாழ் மக்களின் உறுதி தளராத தாயகப் பற்றும் தலைமைப்பற்றுமானது எதிரியின் எந்தவொரு அச்சுறுத்தல்களையும் எதிர்கொள்ளக் கூடிய பக்குவத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. இதனை சிங்களமே ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது எனக் கூறுவதில் மிகை இல்லை.

மேலும் சிங்கள இராணுவம் தாம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதாகக் கூறும் பகுதிகளிலும், படைகளிற்கு மிக அண்மித்த இடப்பரப்புகளிலும் விடுதலைப்புலிகளின் அதிரடித் தாக்குதல்கள் அதிகரித்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இந்நிகழ்வுகள், சிங்களப் படைத்தரப்பானது தாம் அகலக்கால் பதித்திருப்பதன் விளைவான அனுபவிக்கத் தொடங்கியிருப்பதனைக் சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றது. அதுமட்டுமன்றி தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்களின் உறுதியானதும் நீண்டகால நோக்குடையதுமான இராணுவ தந்திரோபாயங்களை மேற்கூறப்பட்ட நிகழ்வுகள் உறுதிப்படுத்துவனவாகவும் இருக்கின்றன.

“சமாதானத்திற்கான போர்” என்று அழிப்பிற்கான ஆக்கிரமிப்புப் போரிற்கு போலியான காரணப் பெயரிட்டு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற அனைத்து இராணுவ நடவடிக்கைகளும் அதனது இலக்குகள் நிறைவேறாமலேயே இடைநிறுத்தப்பட்ட நிலையில்; சந்திரிகா அரசும் அதன் படைத் தலைமையும் வேறெந்த வழியிலாவது தமது இலக்குகளை அடைய முயற்சிக்க வேண்டியிருந்தது.

“சமாதானத்திற்கான போர்” என்ற ஜனாதிபதி சந்திரிகா அவர்களின் தப்ழர் ஆக்கிரமிப்புக் குறியீட்டுப் பெயர் ஆனது, ஒரு பக்கம் போர் நடவடிக்கையினை நியாயப்படுத்தவும் இன்னொரு புறம் பேரினவாதத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவனவாகவும் அமைப்பெற்றதொரு வாக்கியமாகும்: ஆனால் குறுகிய காலத்தில் இவை சாத்தியப்பட்டன போன்று தோன்றினாலும் நீண்டகாலப் போக்கில் இரண்டு விடயங்களையும் நிறைவேற்றாமல் நிறைக்கக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்கு உதாரணமாக குடாநாட்டை ஆக்கிரமித்து இன்னமும் அங்கு அமைதியை ஏற்படுத்த முடியாமல் மூன்று வருடங்களிற்கு மேலாக படைகள் தமக்கான பாதுகாப்புப் போரைச் செய்த வண்ணம் உள்ளதைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தச் செயற்பாடானது போர் மூலமோ அல்லது விடுதலைப்புலிகளின் பங்குபற்றல் இல்லாத எந்தவொரு அணுகுமுறை மூலமோ ஜனாதிபதி சந்திரிகா கூறுவது போன்று சமாதானத்தையோ, அபிவிருத்தியினையோ ஏற்படுத்த முடியாத என்பதனைக் காட்டி நிற்கின்றது. இதனை தற்போது உலகம் உணர்ந்த தொடங்கியுள்ளது. இந்த நிலையில் தான் விடுதலைப்புலிகள் தமிழ் மக்களிற்காக போராடவில்லை, அவர்கள் தமிழ் மக்கள்

மீது அக்கறை இல்லாதவர்கள் என்ற தோற்றப்பாட்டை காண்பிக்க திட்டமிட்டு செயற்பட்டது. அதில் ஒரு வகையான செயற்பாடே வன்னிப் போக்குவரத்துக்கான தரைவழிப்பாதை வழியே இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு அவற்றை முடப்பெற்று, வன்னி மக்களின் உணவு, மருந்து மற்றும் அத்தியாவசிய போக்குவரத்து வசதிகளை அண்டித்ததாகும். மேலும் படைத்தரப்பானது, விடுதலைப்புலிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது எனக்கூறும் பல்வேறு நிபந்தனைகளை பாதை திறப்பிற்கு விதிப்பதன் ஊடாக பாதை திறப்பிற்கு தடையாக இருப்பது விடுதலைப்புலிகள் தான் என சர்வதேசத்திற்கும் மற்றும் உள்நாட்டிலும் அவப்பெயரை ஏற்படுத்தவும் திட்டமிட்டு இருந்தது.

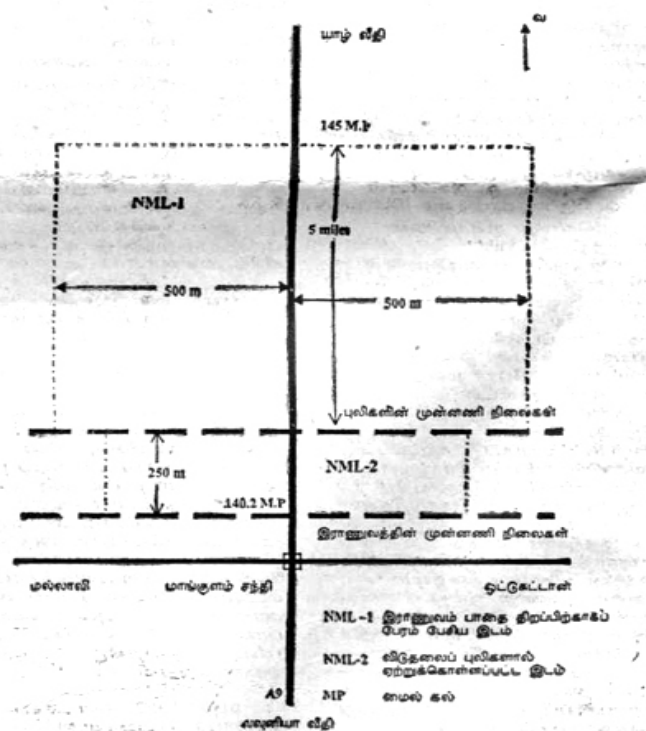
இது ஒரு புறம் இருக்க பாதை திறப்பு மூலமாக இழுத்தடிப்பு நடவடிக்கை, வன்னியில் விடுதலைப்புலிகளுக்குள் ஒன்றிப்போய் இருக்கும் தமிழ் மக்களின் உறுதி மிக்க ஐக்கியத்தை உடைப்பதற்கும், அவர்களின் தாயகப் பற்றையும், தலைமைப் பற்றையும் சிதைப்பதற்கும் திட்டமிட்டு செயற்பட்டது. அதாவது ஏற்கனவே போர்ச் சமையாளர்களும் அதனால் எழுந்த பொருளாதாரச் சமையாளர்களும் மக்களின் வாழ்வு நிலை நலிந்து போய் இருந்தது. மேலும் அவர்களின் மீதமாயிருந்த வாழ்வாதாரங்களை அழிப்பதன் ஊடாக மக்களின் தன் நம்பிக்கையினைத் தகர்த்து, தமிழ் மக்களிற்கும் விடுதலைப்புலிகளிற்கும் இடையே இடைவெளியை ஏற்படுத்தவும் முனைந்தது.

ஆனால் இரண்டு வேறுபட்ட சிங்கள அரசின் தந்திரோபாயங்களும் விடுதலைப்புலிகளின் நேர்மையான மனிதாபிமான செயற்பாடுகளினாலும் முறியடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறிய இரண்டு வகையான தந்திரோபாயங்களுடன் சிங்களப் படைத்தலைமையானது தனது இராணுவ நகர்வுகள் சிலவற்றையும் மேற்கொள்ளத் திட்டமிட்டிருந்தது. அதாவது பாரிய படையெடுப்புச் சமர்கள் மூலம் பெருமளவு விலையினைக் கொடுத்து ஆமை வேக நகர்வின் ஊடாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பகுதிகளைத் தக்கவைப்பதற்கும்; மேற்கொண்டு விடுதலைப்புலிகளின் பாதுகாப்பு வேலைகளை உடைக்க முடியாது திறநிக் கொண்டுக்கும் படைவினைரை இலகுவாக நகர்த்துவதற்கும்; தமிழ் மக்களைப் பயன்படுத்திச் செயற்பட படைத்தரப்பு திட்டமிட்டு இருந்தது. எனவே தான் இவை அனைத்தினையும் நிறைவேற்றும் பொருட்டு வன்னிக்கான கட்டளை அதிகாரியான மேஜர். ஜெனரல். எல்.பி. பல்லேகல் வினை வன்னிக்கான இராணுவ சிலை நடவடிக்கைகளிற்குப் பொறுப்பாக அரசு நியமித்தது.

நடப்பட்டபடி போக்குவரத்துப் பாதைகள் முடப்பட்டன
வன்னி மற்றும் குடாநாட்டிற்கான தரைவழிப் பாதைகளை முடி வைத்திருப்பது

யார் என்பதனையும் பாதை திறப்பதற்கு தடையாக இருப்பது யார் என்பதையும் சர்வதேசமும், மனிதாபிமானமுள்ள அனைத்துத் தரப்பினரும் புரிந்து கொள்வது சிறந்தது. தமிழர் தாயகப் பகுதிகளில் சிங்களப் பாதுகாப்பு தமக்குத் தேவை இல்லை என்பதை இற்றைவரை தமிழ் மக்கள் காட்டிய வண்ணமே உள்ளனர். இந்த நிலையில் வவுனியாவில் இருந்து குடாநாடு வரையான கண்டி. வீதி (ஏ-9) யில் பல்வேறு இடங்களிலும் எஸ்.எல்.ஏ. படைகள் முகாமிட்டு, அவற்றைப் பொதுமக்கள் பாவனைக்கு தடைவிதித்தும் உள்ளனர்; உதாரணமாக பரந்தனில் இருந்து இயக்கச்சி வரை பிரதான வீதியில் எஸ்.எல்.ஏ. யினரே தடைபோட்டுள்ளனர்; அவ்வாறு மாங்குளத்தில் இருந்து வவுனியா

பாதை திறப்பிற்காக சிறிலங்கா அரசினால் முன்பு விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனை

வரை படையினரே போக்குவரத்திற்கு இடையூறாக உள்ளனர். என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும். இது இவ்வாறு இருக்க சிங்கள அரசும் படைத்தரப்பும் பாதைகளைத் திறப்பதும் பின்னர் இராணுவ நோக்கம் அல்லது அடக்கு முறையின் கருவியாக ஆனது மாற்றுபதும் தமிழீழப் போராட்ட வரலாற்றில் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை

- கே.பி. ரெஜி -

புதியவை அல்ல. அது P.A அரசாக இருந்தாலும் சரி, U.N.P அரசாக இருந்தாலும் சரி, இதனையே வழமையாகச் செய்து வருகின்றது. உதாரணமாக, குடாநாடு புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த காலப்பகுதியில் பலாவிக்கு மேற்கே சேத்தாங்குளம் பாதையானது தற்போதைய மாங்குளம் பாதை திறப்புப் போலவே நடைபெற்று பின்பு அப்பாதை வழியாக இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொண்டு

மண்பற்றும்கனி தீர்ப்பற்றும்

"மணி நீ சைக்கிளில் போய் கோயிலில் நின்று நான்கள் நடந்துவாரம்" அம்மா அன்பாய் கேட்டுக்கொண்டாள்.

"இவ்வயம்மா நானும் உங்கனோட நடந்துவாரம். அப்பதான் நிறைய ஊராக் களைக்கண்டு கதைக்கலாம்."

அம்மா பாவம், அவளிற்று அப்போது எதுவும் புரியவில்லை.

பிள்ளை வழமையா விடுமுறையில் வந்து நிக்கிறதைப் போலதான் இந்த முறையும் வந்து நிக்கிறான் என நினைத்தாள்.

ஆனால் தன் மகனின் நெஞ்சுக்குள்ளேயே குமுறிக் கொண்டிருக்கும் இலட்சிய நெருப்பை அவளால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இரவு நேர கோயில் திருவிழா என்பதால் அவளிற்று தெரிந்த அதிகமானவர்கள் அங்கே வந்திருந்தார்கள்.

எல்லோரது கைகளையும் பற்றி சந்தோசமாகச் சிரித்துக் கதைத்தான். விடை பெற்றுச் செல்லுகின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் அன்பாய் விடை கொடுத்தாள்.

மகனின் எளிமையான மனநிலையும் எல்லோரிடமும் பாசம் வைக்கும் தன்மையினையும் கண்டு அம்மா மனதிற்குள் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

இந்த மகன் தான் அன்றைய இரவு எட்டு மணி என்றும் பாராது விட்டை வந்த உடனேயே அம்மாவுக்கு அன்பாய்த் தொல்லை கொடுத்தவன்.

"நான் காலமை போயிடுவன். எனக்கு ஏராளமான வேலையிருக்கு. எனக்கிடப்ப உணர் கையால் சமைச்ச சாப்பாடு தரவேணும்" என்றான்.

மகன் அம்மாவோடு இப்படிச் செல்லமா அடம்பிடிப்பது வழமை. அதனால் அம்மா அதையும் அரசிக்கவில்லை.

"வேலையா, என்டா எங்க துரப்பயணமோ" தயங்கித் தயங்கி அம்மா கேட்டாள்.

மகன் சிரித்தான். தாயின் கைகளை அனபாய் பிடித்து அணைத்தான்.

"திரு கோணமலைக்கு போறன். எப்படியும் வந்திடுவேன். வராட்டி பொடிய விட்டை சொல்லிவிடுவன்" மீண்டும் மகன் சிரித்தான். அம்மா கவனிக்கவில்லை.

அம்மா இரவே ௫ இரவாக கோழிக்கறி காய்ச்சி தரர கையால் மகனிற்று சாப்பாடு கொடுத்தாள். அவள் சாப்பிடவில்லை.

சாப்பாட்டைப் பார்த்து மெளனமாயிருந்தான்.

மகன் சாப்பிடவில்லை என்றதும் தாய் துடித்துப் போனாள்.

"அம்மா தனியச்சாப்பிட ஒரு மாதிரிக் கிடக்கு. ஊர்ப் பொடியன்கள் கொஞ்சப் பேரைக் கூட்டிவாம்மா."

கடற்கரும்புலி: மேஜர் தனிகைமாறன்

பெயர்:- யாக்கோப்பு அன்றன் பெனடித் முகவரி:- வெற்றிலைக்கேணி
பிறப்பு: 28-06-1970
வீரச்சாவு: 19-04-1995

இவரது சகோதரர்
வீரவேங்கை தாயிலைமாறன்

பெயர்:- யாக்கோப்பு சிறீனி (முமாரி).
வீரச்சாவு:- 22/11/1995

சம்பவம்:- சூரியக்கதிர் இராணுவ நடவடிக்கை.

"அம்மா இத்தாங்கோ இதைச் சாப்பிடுங்கோ" தன் கையினால் பிசைந்து அனைந்த சாப்பாட்டில் பாதியை அம்மாவிடம் நீட்டினான்.

பாராளியின் குருசீச்சுடம்கள்

"10 மணிக்கு வரகனத்தில வந்து கூட்டிக்கொண்டு போறம் என்டெல்லே சொல்லிப் போட்டு போனவங்கள். ஏன்ரா இப்பவே." அம்மா மெதுவான குரலில் இழுத்தாள்.

"ஊரில் எல்லோருக்கும் சொல்லிப்போட்டு போகவேணும். இப்பவே போனத்தான் சொல்லிப்போட்டுப் போகலாம்."

சொல்லிவிட்டு மகன் சிரித்தான். விட்டுக்காரரைப்போல ஊரவர் ஒவ்வொருவரையும் நேசிப்பவன்தான் தனது மகன் என்று அம்மாவிற்குத் தெரியும். அதற்குமேல் எதுவும் பேசவில்லை.

மகன் போய்விட்டான் அம்மா பாவம். எதுவும் புரியவில்லை. காத்திருந்தான்.

தன் மகன் தன்விடம் இறுதியாகத்தான் விடைபெற்றுப் போகிறான் என்று அவளிற்றுத் தெரியாது.

இன்னும் ஒரு பகலும் ஒரு இரவும் கழிந்தால் தன் மகன் இலக்கினை நோக்கிச் சென்றுவிடுவான் என்று அறிந்தால் பெற்றவள் தாங்கிக் கொள்வாள்?

ஆனால் அவளிற்று தெரியும்.

இன்னும் ஒரு இரவினதும் பகலினதும் இடைவெளிக்குதான் கதைப்பது சிரிப்பது கலகலப்பது எல்லாம் என்று.

அதற்கிடையில் தான் நேசித்த ஒவ்வொருவரிடமும் இறுதி விடை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

0 0 0

அவன் ஊரவர்களை, தனது உறவினரை நேசித்த நேசிப்பிற்குள் எத்தனை புனிதமான உணர்வுகள் பொதிந்திருந்தன. அந்த ஊரவர்களின் துயரம் கண்டு தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல்தானே அவனது மூச்சு புயலாக மையம் கொண்டது.

ஒவ்வொருவரையும் மிக மென்மையாக நேசித்த அவளிற்று ஒரே இரவில் ஒன்பது ஊரவர்கள் கடற்படையால் குதறப்பட்ட சேதியை தாங்கிக் கொள்ள முடியாததாய் இருந்தது.

இந்த நிகழ்வு அவளின் நெஞ்சத்தை மட்டுமல்ல உயிரையே கட்டது.

துளசிச்செல்வன்

அப்போது அவன் இயக்கவேலை காரணமாக மன்னாரில் தின்றான்.

ஒன்பது இரந்த உறவுகளும் ஒருபடியாக வேட்டையாடப்பட்டனர் என்ற சோகம் தொலைத் தொடர்பு சாதனம் மூலம் தான் அவளிற்று அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதை நம்ப கஸ்தமாக இருந்தது.

கடலில் அன்றாடம் மீன்பிடித்து வாழ்க்கை நடத்துகின்ற வெற்றிலைக்கேணி கிராமத்திலா இப்படி.

"அம்பாச்" சொல்லி வலையிழுக்கும் சத்தமும், "ஏலேலோ" பாடி படகிற்கும் ஓசையும், கரைமுட்டி அலைபாடும் ராகமும் காற்றில் சந்தோசமாக கலக்கின்ற ஊரிலா இப்போ ஒப்பாரி.

கரையிலேயே தவண்டு, அவையிலே நண்டு பிடித்து, கடலிலே தொழில் செய்த மண்ணியையா இப்போ வெறியாட்டம்.

அமுகுறதும், அவமறும் நிறைந்திருக்கும் ஊரப்பார்த்து, தான் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளப்போறன்.

ஒரு சில கணத்திற்குள் எத்தனையோ சித்தனைமீன்கள் பளிச்சிட்டு மறைந்தன.

"அவங்கள் நினைச்சதைச் செய்த போட்டாங்கள். நான் நினைக்கிறதைச் செய்த முடிப்பன்"

அடிமனதில் இருந்து இறுக்கமான வார்த்தைகள் வெளிவந்த போது கண்கள் பிரகாசித்தன. இயக்கம் வழங்கிய பணியினை முடித்துவிட்டு ஊர் திரும்பினான்.

உருவாக்கிய மகத்தான வீரன்

மகன் கேட்டபோது அம்மா அதிர்ச்சியடையவில்லை. அவன் சின்னவில் இருந்து எல்லோரிடமும் பாசம் கொண்டவன் என்று அம்மாவிற்கு தெரியும்.

அம்மா அவன் பழுவிய ஊர்ப்பொடியனை நித்திரையில் இருந்து எழுப்பி வந்தான்.

முற்றத்தில் எல்லோரையும் வட்டமாய் இருத்தி மகனே எல்லோருக்கும் சாப்பாட்டைப் பகிர்ந்துகொடுத்தான்.

அம்மாவும் வாங்கிச் சாப்பிட்டாள். எல்லாம் முடிந்த பிறகு "அம்மா காலமை வேளைக்கு என்னை எழுப்பிவிடு" பாயிலே படுத்தான். ஆழமாக உறங்கினான்.

காலமை விடிந்ததுமே சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவிற்கு - அப்பாவிற்கு தங்கச்சிமாருக்கு, தம்பிமாருக்கென்று எல்லோருக்கும் தனியத் தனிய போட்டுவாறன் சொல்லி வாசல்வரை புறப்பட்டான்.

உடல் பிளந்து குழிகளிற்குள் கிடந்த சடலங்களுக்கு மண்ணளிப் போடுகின்றபோது அவனது நெஞ்சுக்குள்ளேயே எடுத்துக்கொண்ட இலட்சியத்தின் மீது பலதலை சத்தியம் செய்து கொண்டான்.

"எந்தக் கடற்படை இத்தனை உறவுகளின் சாவிற்கு காரணமாய் கோரத்தனம் புரிந்ததோ"

(09-ஆம் பக்கம் பார்க்க)

எரிமலை வாசலில் இருக்கின்றாய் என்றுந் அறியாமல் சிரிக்கின்றாய்

**விடுதலை
உலைக்களம்**

- வியாசன் -

முன்னொரு காலத்தில் பாசிபடர்ந்த பாழும் இன்றாய் தூசிபடிந்த தூண்டாமணி விளக்காய் பெருவெளியிலேவென்ப பேசாதிருந்தது எம்தேசம். கைகட்டி, வாயும்பொத்தி, மெய்யுமொருங்கிக் கிடந்தது எம்மண். வருவோரெவரெனினும் வரிசையில் நின்று வாழ்த்துப்பாடியது எம்வாசல். வெள்ளைக்காரனுக்கு வெள்ளாடைவிரித்து கல்லொழுங்கைகளெல்லாம் கைகுலுக்கிக்கொண்டன. சிங்களவரிடம் எம்தேசம் கைமாறியபோதும் அங்கிருந்து வந்த அனைவருக்கும் ஆராத்தி கற்றியது. தலைப்பாகை கட்டிய தலைவர்கள் எல்லோருக்கும் நிலபாவாடை விரித்தது எம்நிலம். நேற்று: காண்டை பரவிய கருவேலங்காடு என்றவனே இன்று: நோண்டிப்பார் தெரியும் முள்ளேறும் தோவு. தூங்கித்தான் கிடந்ததெம் தேசம். துணிவின்றித்தான் இருந்ததெம் தோள்கள். ஏழில் செவ்வாய், ஏழறைச்சுவியன், குருபார்வை வக்கிரமெனக் குறிப்பெழுதிய மண்ணை நெருப்பென நிமிர்வைத்து ஒரு கைவிளக்கு. சாவுப்பயத்தில் சன்னியே பிடித்திருந்த தேசத்துக்கு பள்ளியெழுச்சி புாடினாரெம் பிள்ளைகள். புழுதி விளைச்செலவெனக் கிடந்த நெருவை எழுது புனைதியென எழுப்பினார் புலிகள். மலையென பெருந்த சமயம், பாம்படிக்கக்கூறு பிண்டி விட்டாணைக் கப்பிழைத்தேசம், கோழிதிருத்த சூழினை அப்பிடித்தருவம், மூட்டைப்பாலைநீர் முருக்கங்காய் மச்சம், மட்டத்தேன் உட முறிவாணைக்குரிய உயிரை பயத்துக்குப் பவிசைமாசக் காரணங்களைக் கூறி வியர்த்துக் கிடந்த தேசமாய்த் திந்து விறித்துக்கொண்டது. எமக்குள்ளே ஆயிரம் பிரிவுகள், எமக்குள்ளே ஆயிரம் பேதங்கள், ஒன்றாகமுடியாதவாறு உருவகித்த கற்பிதங்கள். இன்று எல்லாமே இன்று விழுந்தன. காலத்துக்கொவ்வாதன கரையொதுங்க நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கிப் பாய்கிறது வங்கன் சங்கை. இது விடுதலை அவாவின வேண்டி. எம்நாயகமே கிடும்பேரதே இனிந்தனிபும். சந்திரிக்கச் சம்மதிக்கும் அறிவறையும் பாயும் ... அடங்காது. யாரும் தடுத்து அணையேராத வேண்டி அணையை மட்டுமல்ல அணையோட நினைக்கும் 'எஞ்சிவிடக்களையும்' அள்ளிச்செல்லும். இத்தனை வேகம் ஏன் வந்தது? புரண்டோடும் கங்கையின் நதிமூலம் என்ன? தருவதைத் தாருங்கள் எடுத்திக் கொள்வோமென னும்பதில் கேட்டது எம்மண். சேனநாயக்காவுக்குக் குறிரையேறிய செருக்கு காடில் விழவில்லை. ஒரு நாடு இரு ஆட்சி இது போதமென அறுபதில் கேட்டது எம்தேசம். பண்டாரநாயக்காவுக்கும் கண்டியத்திமிர் காடில் விழவில்லை. எல்லாப் பாவங்களையும் தலையிற் சுமந்தபடி இன்று தஞ்சாவணியிற் சஞ்சரிக்கும் சிறிமாவிடமும் சேர்ந்துவாழ முடியுமென்றே மசாள்னது எம்தேசம். இளமை மிடுக்களும், இதிகாசப் பெருமையாலும் ஆச்சிக்கும் அன்று காடில் விழவில்லை. சண்டைக்குத்தயாரா? என்ற வந்தார் ஜே.ஆர். இன்றுவரை நீளும் சமருக்கு இவர்தான் பதியம் போட்டவர். இவருக்கு மூக்குமட்டும் மூன்றடி. காதுகளைக் கணக்கிலெடுக்க வில்லை: பின்னர் பிரேமதாசா. இன்று சந்திரிகா.

கையேந்திய போதே தந்திருந்தால் ஈழத்தமிழன் இன்றும் நன்றியுடனிருந்திருப்பான். எல்லோருக்கும் தமிழனென்றால் இனக்காரம். சிங்களத்துத் திமிர். ஆளுவோரென்ற மமதை. தமிழன் சாக்கடை அள்ளவந்தோனென்ற எகத்தாளம்: பயத்தவன் தம்முனெனும் படிமம். கொழுப்பு பிடித்து கொழுப்பு குதிக்கத் தொடங்கியதும் எமக்குள்ளும் விழிப்புக்கொண்டது விடுதலையுணர்வு: நானுபேருடன் வந்து உன்னாலன்று யாழ்ப்பாணத்தையே எரித்துப் போக முடிந்தது. நாற்பினாயிரமாய் வந்து வன்னியில் திற்றொய் உள்ளேவர உன்னால் முடியவில்லையே. இன்றுதான் தமிழர் தமிழராயினர் இன்றுதான் தமிழர் புலிகளாயினர்; சந்திரிகா நேற்றுவரை நிவாரண வரிசையிலும் காட்டுமரத்தின் கீழும் போட்டது போட்டபடி கிடந்த தமிழனை போருக்கெழுவதை புண்ணியவிதி. அடுப்பிலும் நெருப்பிலும் வெந்து உரலும் உலக்கையுமாக இருந்த தமிழ்ச்சிவைய ஆபுதமேந்தச் செய்த அம்மை. வேட்டைத்துவக்குக்கே, வெருண்டடித்த தமிழரை 'ஏகே நாற்பத்தேழு' ஏந்தவைத்த பெருமாட்டிடி ஆயிரமாயிரம் வருடங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டுமொரு குருசேத்திரம். இழந்ததை மீட்டும் யுத்தம். தர்மப்போருக்கு வன்னி தயாராகிவிட்டது. ஊடுருக்கும் உலைமுகங்கள் மூட்டி அங்கெல்லாம் ஆபுதங்களின் அணிவகுப்பு: வேறு வடிவில் வேறு பெயரில் தருமன். வேறு வடிவிலும் வேறு பெயரிலும் பெரு வாரியான தனகர்த்தர்கள். மகாரதர்களுக்குப் பின்னே மக்கள் சேனை: அஸ்திரப்பயிற்சி முடிந்ததும் அணிவகுப்பு. காதுல் மொழிகள் வழக்கொழிந்து போக களமொழிகளே இப்போது காடில் விழுகிறது: கணவன் மனைவியின் கட்டில் மொழியேகூட போரின் மொழியானது எம் பூமியில். சாதி மறந்தார். மதம் மறந்தார்: சாத்திரம் கோத்திரம் யாவும் மறந்தார். ஆணா? பெண்ணா? எல்லோரும் ஒரு நிறை. ஏழையா? பணக்காரனா? எல்லோரும் ஒரு விலை. அவையடிக்கும் கடலாய் ஆர்ப்பரிக்கிறது தமிழர் படை. "என்னித் துணிக் கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ தென்பது இழுக்கு." வன்னிக்கானது இந்த வஞ்சுவவாக்கு: பீறிட்டெழும் பூகம்பவாசலென்றறியாது எரிமலைச் சிகரமேறி எக்கான மிட்டபடி அகலக்கால் பரத்தி திற்றிறது ஆணவம். சுற்றி வேலியிட்டேன் என்ற இறுமாப்பில் துருதுருக்கிறது ஆதிக்கம். விரைவில் வெடித்துப் பிளம்பாகி வெளிவரும் நெருப்புக் குழம்பு. இடியும் மழையுமாகப் பொழியும்மேகம். வாரியடித்துப் போகும் வல்லமை வெள்ளத்தில் பாறிச்சரிந்து விழும் பகைச்சேனை. "மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கோடு" பாடி நகரும் புவிச்சேனை. காவிற துகள்படும் சருகாய் மிதிப்பட்டழியும் முள்வேலி.